

ÎNCHEIERE

14 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iurie Bejenaru, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Butucel Ioana,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Butucel Ioana împotriva primăriei satului Isacova, raionul Orhei cu privire la încasarea prejudiciului material,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016

c o n s t a t ă :

La data de 02 ianuarie 2014 Butucel Ioana a depus cerere de chemare în judecată împotriva primăriei satului Isacova, raionul Orhei cu privire la încasarea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin decizia Consiliului sătesc Isacova nr.10.3.1 din 15 decembrie 2011 a fost declarată proprietate publică a unității administrativ-teritoriale din domeniul privat a primăriei Isacova, sectorul de teren agricol cu numărul cadastral 638209099, suprafața de 2,4898 ha. Prin decizia Consiliului sătesc Isacova nr.1.6.2 din 13 februarie 2012 s-a permis expunerea la licitație a terenului dat din extravilanul satului Isacova, proprietate a unității administrativ-teritoriale Isacova, cu aprobarea comunicatului informativ.

Susține că, prin procesul-verbal nr.2 privind rezultatele licitației din 28 februarie 2012 a primăriei Isacova, a procurat terenul sus-menționat la prețul de 46017 lei, iar la data de 11 aprilie 2012 a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare cu primăria s. Isacova, fiind înregistrat la Oficiul Cadastral Teritorial Orhei la data de 11 aprilie 2012 sub numărul cadastral 6438209099, cu suprafața de 2,4898 ha.

Afirmă că, în urma acțiunilor ilegale ale Consiliului sătesc Isacova de expunere la licitație a sectorului de teren nominalizat și vinderea acestuia, i s-a cauzat un prejudiciul material în mărime de 5566 de lei, deoarece în sectorul de teren vândut se include și cei 0,30 ha, pe care-i deține din anul 1983, confirmat prin bonurile de vărsare a impozitului funciar, fiindu-i repartizat din 1991 în baza Legii RSSM nr.514 din 20 februarie 1991.

Solicită încasarea de la primăria s. Isacova a prejudiciului material în mărime de 5566 de lei, suma plătită ca surplus pentru terenul cu suprafața de 0,30 ha din cele 2,4898 ha scoase la licitație.

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 20 mai 2015, s-a respins acțiunea ca

neîntemeiată.

Prima instanță a reținut că, Butucel Ioana nu a prezentat careva probe ce ar demonstra că, terenul cu suprafața de 0,30 ha se include în aria de 2,4898 ha a terenului agricol scos la licitație și-l avea în folosință și nici nu a probat prejudiciul cauzat de primăria s. Isacova la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare din 11 aprilie 2012.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016 s-a respins apelul declarat de Butucel Ioana și s-a menținut hotărârea Judecătoreiei Orhei din 20 mai 2015, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Butucel Ioana împotriva primăriei satului Isacova, raionul Orhei cu privire la încasarea prejudiciului material.

La data de 28 aprilie 2016, Butucel Ioana a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 martie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a reiterat motivele de fapt ale pricinii susținând că instanțele inferioare au interpretat în mod eronat legea și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Pretinde că, administrația publică locală urma să-i elibereze titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu suprafața de 0,30 ha care i-au fost repartizate legal conform Legii RSSM nr.514 din 20 februarie 1991 și că faptul deținerii terenului respectiv se demonstrează prin răspunsul șefului Inspectoratului de Poliție Orhei.

Consideră că, argumentele instanței de apel precum că, recurenta acceptând participarea la licitație și semnând contractul de vânzare-cumpărare cunoștea caracteristicile bunului și nu a obiectat asupra acestora, nu pot fi puse la baza unei hotărâri, deoarece la momentul petrecerii licitației a terenului, nu cunoștea că sectorul de teren cu suprafața de 0,30 ha a fost inclus în suprafața terenului de 2,4898 ha.

Susține că, nu i s-a adus la cunoștință schema amplasării terenului, iar despre pretensele încălcări invocate a aflat la momentul înregistrării contractului de vânzare-cumpărare la 12 aprilie 2012.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 01 martie 2016, iar cererea de recurs fiind depusă la data de 28 aprilie 2016, ceea ce determină că cererea de recurs a fost depusă în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, administrația publică locală urma să-i elibereze titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu suprafața de 0,30 ha care i-au fost repartizate legal conform Legii RSSM nr.514 din 20 februarie 1991, nu pot fi reținute, or la materialele cauzei lipsesc careva înscrisuri ce ar demonstra că recurentei i s-a repartizat lotul cu suprafața de 0,30 ha sau că s-a adresat cu solicitare de eliberare a titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, însă art.118 alin.(1) din Codul de procedură civilă prevede că, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Afirmațiile precum că, faptul deținerii terenului de 0,30 ha se demonstrează prin răspunsul șefului Inspectoratului de Poliție Orhei, nu pot fi reținute, or art.321 alin. (2) din Codul civil prevede că, în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate se dobîndește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege, iar art.496 alin. (1) din aceeași lege stipulează că, în registrul bunurilor imobile sînt descrise imobilele și sînt indicate drepturile reale care au ca obiect aceste bunuri.

Sușinerile recurentei precum că, la momentul petrecerii licitației a terenului, nu cunoștea că sectorul de teren cu suprafața de 0,30 ha a fost inclus în suprafața terenului de 2,4898 ha, poartă un caracter declarativ, deoarece în comunicatul informativ, anexa nr.1 la decizia Consiliului sătesc Isacova nr.1.6 din 13 februarie 2012 (f.d.15) s-a informat despre bunul expus la licitație, iar conform pct. 18 lit. b) în raport cu pct.12 din

Regulamentul privind licitațiile cu strigare și cu reducere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 136 din 10 februarie 2009, participanții la licitație au dreptul să ia act de documentele referitoare la bunul expus la licitație.

Susținerile precum că, nu i s-a adus la cunoștință schema amplasării terenului, iar despre pretinsele încălcări invocate a aflat la momentul înregistrării contractului de vânzare-cumpărare la 12 aprilie 2012, nu pot fi reținute, reieșind din argumentele expuse supra.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Butucel Ioana, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Butucel Ioana se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Sveatoslav Moldovan